

*Dedic această carte
copiilor mult-mult-mult prea cumini
și părinților care își doresc mult prea mult copii cumini!*

Dragi copii, să vă spun un secret! Dar rămâne doar între noi, da? În regulă... Secretul este că nu e bine să fiți chiar foaaarte, foarte, foarte cumiști. Ci doar cumiști. Să vă spun și de ce: am aflat povestea unui băiat foarte, foarte, foarte cuminte, pe nume Albert.

Să nu vă închipuiți că, doar pentru că nu făcea năzbâtii, pe Albert îl așteptau mari aventuri, călătorii în lumi fantastice sau daruri de la spiriduși. Ba dimpotrivă. A fost chiar o vreme când, dacă treceai pe lângă micul Albert, mai că nu l-ai fi observat, atât de cuminte era...

Vreți să știți cum de era băiețelul ăsta atât de cuminte? Ei bine, totul a pornit de la faptul că mama lui îi spunea foarte des:

- Albert, te rog să fii foarte cuminte la școală!
- Să nu-i deranjezi pe doamna învățătoare sau pe colegi în timpul orelor.
- Să nu faci gălăgie în pauze.

Și așa mai departe. Apoi:

- Te iubesc, băiețelul meu cuminte!

Nici tatăl lui nu se lăsa mai prejos:

- Albert, să fii cuminte, da?
- Să nu alergi prea tare, să ai grijă să nu cumva să cazi, căci s-ar putea să te accidentezi serios.
- Să nu te cațări în copaci, și vezi să nu te zgârii în vreo creangă.
- Să-ți mănânci pachetul în liniște.

Și așa mai departe. Apoi:
– Te iubește tata, cumișelule!
Iar Albert, ce să răspundă...
– Da, mami, o să fiu cuminte.
– Da, tati, așa o să fac.
Și era tot mai cuminte.

La școală nu vorbea decât atunci când era întrebat ceva. Ridica mâna la ore doar când doamna învățătoare le cerea părerea elevilor. Altfel, nu îndrăznea să zică nici păs, nici măcar dacă avea vreo nelămurire.

În pauze, atunci când vreun coleg îi spunea:

– Albert, hai cu noi să ne jucăm de-a prinselea pe terenul de sport.

– Ăă... mai bine nu. Poate cad și mă lovesc... Prefer să mă uit la voi, răspundea băiatul.

– Bine, cum vrei, îi spunea colegul și fugea să se joace cu ceilalți copii.

De pe marginea terenului, Albert îi urmărea cum se fugăresc, strigă unii la ceilalți, uneori se împiedică și cad, se trag de haine, transpiră și se întorc la ore ciufuliți și roșii în obraji.

Parcă și-ar fi dorit și el să facă toate astea, dar oare n-ar fi însemnat că e mai puțin cuminte decât își doresc mama și tata? Și, oare, dacă n-ar mai fi atât de cuminte, l-ar mai iubi ei la fel de mult?

Așa că, la finalul fiecărei pauze, Albert avea hainele aranjate perfect, ca o păpușă abia scoasă din cutie.

La fel stăteau lucrurile și când ieșea afară, în fața casei. Copiii de pe strada lui îl invitau să se joace împreună de-a v-ați ascunselea, să facă ture cu trotinetele ori cu bicicletele, să bată mingea ori să facă pe supereroii și să se cațare în copacii din parcul din apropiere.

Zâmbind, Albert îi refuza. Stătea pe margine și îi privea cuminte, dar cu jind. Tare și-ar mai fi dorit să se joace cu ei. Însă nu voia să-și murdărească hainele ori, mai rău, să și le rupă.

Ba chiar, cine știe, să cadă și să se julească ori să se murdărească pe mâini și pe față.
Poate că mama și tata s-ar fi supărat, și-atunci cine știe ce s-ar fi întâmplat.

Uneori, când ești prea cuminte, lumea uită să te mai vadă. Iar Albert e un băiețel foarte cuminte: nu vorbește neîntrebat, nu se cațără în copaci, nu se ține de năzbâtii și nu iese din vorba mamei sau a tatei. E atât de cuminte, încât, într-o bună zi, se face nevăzut! Până când întâlnește o fetiță cu ochi verzi, care joacă șotron... iar asta îi dă cu totul viața peste cap.

Albert cel transparent din când în când e o poveste emoționantă și amuzantă atât pentru copii, cât și pentru părinți și bunici, care le reamintește tuturor că nu trebuie să fie perfecți pentru a fi iubiți, ci doar... fericiți.

Joacă-te. Aleargă. Râzi. Iubește viața!

2-6 ani